

www.e-rara.ch

**Silva locorum, qui frequenter in concionibus occurrere solent, omnibus
divini verbi concionatoribus, cum primis utilis & necessaria**

Luis

Venundatur Parisiis, 1586

Zentralbibliothek Zürich

Shelf Mark: RRa 166

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-26764>

Inspirationes Dei.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

tur ad pauperem, lingua in diuinis laudibus prædicandis exerce-
tur, aures verò diuinis præceptionib. audientes sunt: ac denique
membra omnia seruiunt iustitiæ in sanctificationem. Cæterum
cùm hæc omnia ita disponuntur, vt perpetuum & æquabile quæ-
dam tenorem in vita retineant, & omnia inter se se & cū perso-
næ dignitate aperte consensiant (vnde, manat decorū illud à Phi-
losophis tantoperè commendatū) tunc vera animi pulchritudo
constat: qua Dei opificium splendore virtutis & gratiæ illustre-
tur. Huius igitur pulchritudinis amore ita splendor ille paternæ
gloriæ, & imago bonitatis ill⁹ captus fuit, vt, quo deformes pec-
cati vitio animas reformatet, seipsum in omnium dolorū pelu-
sus spontè coniecerit. Quis igitur hunc tantū animæ suæ deco-
rem negligat? quis non toto mentis ardore & contentione asse-
qui curet quod tanti vnigeniti Dei filio constitit.

Si nulla in nobis iustitia, nulla puritas est (vt hæretici blaterāt)
quid sibi vult quod toties in lib. Cant. cœlestis sponsus pulchri-
tudinis admirandæ sponfam suam commendat? Quid sibi vult
quod ait, Tota pulchra es amica mea & macula (siue vt alij ver-
tunt) vitium non est in te? Si peccatum nobis & iniustitia inde-
lebiter hæret. Quid illud, Ecce tu pulchra es amica mea, ecce
tu pulchra es? Non enim semel contentus pulchram appellasse,
bis hoc idem nomen reperit. Quod quidā non incommode ad
habituū & actionum pulchritudinem referunt: vt videlicet pul-
chra sit anima non modo cum rectè operatur, sed etiam cum
dormiens, aut cessans nihil operatur.

Inspirationes Dei.

Greg.

Dedit ei Deus locum pœnitentiæ, & ipse abutitur &c. Ideo
Deus peccatorem tolerat, vt compescat. Qui igitur diu to-
leratur, nec compescitur, ex ipso munere se artius astringit. Nā
quia accepta tempora conuertit ad culpam, Deus ipsa miseri-
cordiæ argumenta conuertit ad pœnam. Necesse est ergo vt ipsa
prorogata pietatis tempora, quasi dānationis argumenta timea-
mus: ne ex clementiā iudicis crescat supplicium peccatoris. Gre.
in Mor. lib. 17 c. 3.

Augst.

Ita ne tu tacebas tunc mihi? Et cuius erāt nisi tua verba illa p
matrem meam fidelem tuam, quæ cātasti in aures meas? Volebat
enim

enim illa, & secreto memini vt monuerit cum solitudine ingēti ne fornicarer, maximeq; ne adulterarē cuiusquā vxorē. Qui mihi monitus muliebres videbātur quib. obtēperare erubescerē. Illi autē tui erāt, & nesciebā, & te tacere putabā, atq; illā loqui; per quā mihi tu non tacebas, & in illa cōtemnebaris à me filio eius, & præcep̃s ibā tāta cæcitate, vt iter coartantes meos puderet me minoris dedecoris, quā audiebā eos iactantes flagitia sua, & tāto gloriātes magis, quāto magis turpes essent; & libebat malū facere nō solū libidine facti, verū et laudis. Quid dignū est vituperatione, nisi vitiū? Ego ne vituperarer, vitiōrior fiebā. & vbi nō luberat quo admissō æquarer perditis, sūgebā me fecisse, quod non fecerā: ne viderer abieciōr, quo erā innocērior, & ne viliōr haberer, quo erā castior. Ecce cum quibus comiub. iter agebā platearum Babyloniz, & volutabar in cœno eius tanquā in cinamomis & vnguentis pretiosis. August. confes. lib. 2.

Bonitas omnia ad se cōuertit, & quæ dispersa sunt cōgregat, Diony. velut vnitatis autor atq; viuifica deitas: omniaq; ipsa velut principū, velut cōtinentiā, velut finē desiderā: ita & Sol omnia ad se cōuertit: quare & helios. Græcē dicitur quod seruet omnia in uolūta cōgregetque dispersa, omnia nanque ipsum appetūt. Diony. de di. no. cap. 4.

Lux intelligibilis Deus dicitur, quia omnē ignorantia & errorem abigit ab animabus quib. se insinuauerit, tradatq; illis primū quidem exigui confortia luminis: deinde vbi illæ degustauere lucē, maioriq; eius tanguntur desiderio, se se eis magis infundat, quia dilexerunt multum, semperque eas in anteriora intēdat, quā tum ad ea aspirare pro captu suo possunt. Ibidem.

Viris quātū licuit, angelicā condonat vicā superabundantia pietatis auersos nos cōuertit, atque ad se reuocat Idem cap. 6.

Nunc homines tanto magis impij, quanto Deus benignior est Clem. & humanior, Dominū pudore afficit: libertatem pollicetur, vos aufugitis in seruitutē, nō negligit Dominus, suadet, lenet, hortatur, excitat, monet. Clem. Alex. in adhort. ad Gent.

Cum pullus è nido excidit, mater auis è nido volat, si serpens in ster, mater circumuolat, natum deffens. Ita Deus Pater suum quarit figmentum, & ei quod lapsum est medetur, & feram persequitur, & pullum in nidum recipit: iniuriæ acceptæ obliuisci

tur: adhuc miseretur, adhuc postulat pœnitentiam. Idem ibid.

Hic amore nostri præditus noster pater, vere pater non cessat adhortari, admonere, docere, diligere: nec enim cessat dare salutem. Do tibi cœlum, terram, omnia: ut solum patrem scias, Deus tibi gratis ostendetur. Ita exponit illud, omnes sitientes &c. Idem.

Quemadmodum lucem oculus non querit ut videre possit, sed ipsa præsentissima est, si desit obstaculum: ita & divina lux ad oculum mentis nostræ se habet. Idem prædag. libr. 1. cap. 6.

COLLE. § Sicut inter omnia mundi corpora, nullum sole præstantius est, à cuius hęc calore & virtute, nec supera nec infera abscondere se possunt: nec splendoris ac beneficiorum eius exortes fieri: ita plane nihil est inter hæc ipsa corpora, quod magis Dei nostri naturam, bonitatem, pulchritudinem, virtutem, fecunditatem & communicabilitatem referat. Quod enim sol corporibus, hoc divina bonitas corporeis & incorporeis, visibilibus & invisibilibus est. Vnde sicut illius officium est, radios ex se incessanter emittere, quibus corporeos oculos illuminat: ita immensa illa lux, atque adeo sol iustitiæ, spirituales radios quibus mentes hominum erudiat, emittere non cessat, nisi illa vitio suo aditum ei mentis obstruant. Vnde Ioannes, Erat, inquit, lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Quod idem quoque Dominus proprius ac apertius expressit, cum ait:

Ioan. 1. Pater meus usque modo operatur, & ego operor videlicet hominum salutem, nec ad hoc sabbati religionem curo, tantisper dum hominibus consulo ac prospicio, sabbatum enim mihi est, de hominibus benemereri.

Ingens periculum esse diuinis inspirationibus & vocationi resistere, declarant illa Domini verba. Amen dico vobis, nemo virum illorum qui vocati sunt, gustabit cœnam meam. Quæ quidē verba simpliciter dicta, fulminis instar nobis esse debent, nihil enim minus habent quàm illa, Discedite à me maledicti in ignem æternum. Simile quidem legimus Matth. 23. postquam enim dominus dixerat, Hierusalē, Hierusalē, quæ occidis Prophetas &c. Quoties volui congregare filios tuos, quæadmodum gallina congregat pullos suos sub alas, & noluisti, Subdit protin⁹, Ecce relinquitur

Et dicitur vobis domus vestra deserta. Huc pertinet etiam parabola de vinea, Esa. 5. & Matth. 21. Illic enim dicitur Auferā sepē eius; & erit in direptionē, diruam materiam eius & erit &c. Hic verō dicit, Auferetur à vobis regnum Dei dabitur genti &c. Huc etiā pertinet parabola de ficulnea sterili, alio anno expectanda, & abscindenda nisi fructum reddiderit.

Quid sibi vult quod Dominus post primi parentis lapsum deambularet? Nimirum hac ratione significare voluit, quoniam modo se cum homine peccante gerat. Deambulare quippe est, huc atque illic ire & redire: Quod quidē Deus facit homine peccatē. In iustos enim venit, & mansionē facit, in peccatoribus autē & ve- 4 Reg. 4
nit, & abit. Abit, cū eos gratia sua destituit: venit autem, cū eos misericorditer visitat; ad ostium pulsatur, & ad veniam, vitęque melioris propositum secretis inspirationibus inuitat. Hoc ipsum fecit Eliseus, qui mortuum puerum suscitaturus, prius huc atque Eccl. 1:
illuc deambulauit, ac mortuum deinde vitę reddidit.

Oritur sol & occidit &c. Quod sol hic visibilis in hoc visibili mūdo operatur, hoc quotidie verus iustitię Sol Christus in animis piorum efficit. Oritur quippe in illis, cum illos visitationis atque claritatis suę luce perfundit, occidit autem, cum ita se nobiscum gerit, vt cum Psalm. dicere possimus, Auertisti faciem tuam à me, & factus sum cōturbatus. Gyrat per meridiem, crebrius excitando feruorem dilectionis: & reflectitur ad Aquilonem, cum ad humilitatis custodiam affectum inspirat timoris.

Psalm. 29.

Meritum.

Merita tua nusquam iactes, quia & ipsa tua merita illius dona sunt. August. sup. Psalm. 144.

August. 7

Per gratiam merita comparamus, quibus ad vitam peruenimus æternam. Idem.

Quia ipsa merita hominis Dei munera sunt, quibus cū vita æterna redditur, quid nisi gratia pro gratia redditur, cū ipsa merita ex gratia sint? Idem.

Quisquis tibi enumerat vera merita sua, quid tibi enumerat, nisi munera tua? Idem lib. de confes.

Ecce 3

Digna